

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπασι ἡ δις, λ. 40, τρις ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.—

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΡΩΤΗΣ

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα.—21 Μαρτίου

Επὶ τοῦ τελευταίου τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων βλέπομεν τὸν κ. **Τσιβανόπουλον** ἱστορικὸν πολιτευτὴν, προσερχόμενον νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του· ἡ μὲν δεξιὰ του χεὶρ κρατεῖ τὸν ἀόρατον πέλεκυν, δι' οὗ θὰ κατενέγκῃ τὰς πρώτας πληγὰς κατὰ τοῦ ἀμαρτωλοῦ νομοσχεδίου, ἢ, ἀληθέστερον, κατὰ τῶν σανίδων τοῦ βήματος, ὅπως κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐμφάνισιν ἐν τῇ παρούσῃ συνόδῳ ὡς ἀγορητοῦ· ἡ δὲ ἀριστερὰ χεὶρ κρατεῖ τὰς ὀρατὰς καὶ ὄντως ἱστορικὰς σημειώσεις του, δι' ὧν ὁ πάλαι ποτὲ καθηγητὴς ὑποβόηθαι τὸν νῦν βουλευτὴν. Καὶ νομίζετε ὅτι ὑπὸ τὴν διπλὴν ταύτην ἰδιότητα παρίσταται ἐπὶ τοῦ βήματος· ὅταν λέγῃ ὅτι «τὸ νομοσχέδιον θὰ ἐλαττώσῃ τὴν παραγωγὴν καὶ θὰ γίνῃ φόρος ἄμεσος· θὰ ἦνε ἀδικον νὰ φορολογῆται ὁ ζυθοποιὸς ὑπερβολικῶς καὶ ἀσχέτως τῶν παραγωγικῶν αὐτοῦ δυνάμεων· ὑπὸ ἀπελπισίας καταλαμβάνεται τις βλέπων ὅτι ἡ ἀπληστία ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ πτωχοῦ λαοῦ κτλ.», ἀρύεται τὰς δυνάμεις του ἐκ τῆς δεξιᾶς χειρὸς· δηλαδὴ τὸν ἐμπνέει ὁ βουλευτὴς· ὅταν λέγῃ «ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος ἀπέσπασε τῶν τυράννων, σύρεται εἰς τὸν βόρβορον ἀδυσωπήτως, ἀσυνειδήτως καὶ ἀπανθρώπως», τότε τὸν ἐμπνέει ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῶν σημειώσεων· δηλαδὴ ὁμιλεῖ ὁ ἱστορικὸς.

'Αλλ' ἐν γένει τὸν λόγον τοῦ κ. Τσιβανόπουλου, ἀφέντα κατὰ μέρος πᾶν εἶδος πνεύματος, ἐνδιατρίψαντα δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τὸν ζῦθον, τὸ ὀροσερώτερον τῶν ποτῶν, διέπνεεν ὡς ἐκ τούτου ὀροσερὰ τις αὔρα, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦ θεωρείου μας ἤσθανόμεθα τὰς ριγηλὰς συνεπείας. . .

'Αφ' ἐτέρου ὁ κ. **πρωθυπουργὸς** ἦτο τόσοσθερμὸς τὴν διάθεσιν ! τόσοσθερμὸς, ὥστε δὲν ἀπηξίωσεν ἐπὶ τυχούσῃ τινὶ διακοπῇ τοῦ κ. Δημητρακάκη νὰ φωτίσῃ τὴν ἀγέλαστον ὄψιν του διὰ παρατταμένου μειδιάματος. Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸν θερμάνῃ ἡ κίνησις ἐκεῖνη, δεκάκις ἀνελθόντα καὶ κατελθόντα τὸ βῆμα διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἐξηγήσεις, ἀντὶ τῆς ἀρσενικῆς Νιόβης τῶν οικονομικῶν ; ἢ—

καὶ ἐκλέξατε τὴν πιθανωτέραν εἰκασίαν— πῶς νὰ μὴ ἀνέλθῃ δεκάκις ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀφοῦ εἶχε τόσση θερμότητα !

*

'Εκ τῶν κκ. **Σωτηροπούλου** καὶ **Δεληγγώργη**, ὅστις παρατηρεῖ, ὅτι μένοντος ἀφορολογήτου τοῦ ἀραβοσίτου, εἰσάγεται καὶ ἐνθαρρύνεται οὕτω τὸ ἐξ ἀραβοσίτου οἰνόπνευμα, ἐπιβλαβέστατον εἰς τὴν ὑγίαν, ἐνῶ ἔχομεν ὑγιεινότερον οἰνόπνευμα ἐκ στεμφύλων, τρίτος συνεχῶς ἐπιστάμενος καὶ διακόπτων εἶνε ὁ κ. **Κομνᾶς Τράκας**, ὁ ὁσυνήθως ἀπὸ πολλοῦ τυρβάζων περὶ τὰ οικονομικὰ, καὶ ὑπὸ τὴν πολύπτυχον φουστανέλλαν πολύπειρον γνῶσιν κρύπτων. 'Αλλ' ὅτε ἐθεάθη καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος, σκοπῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς διακεκομμένας παρατηρήσεις του, διὰ συνεχοῦς λόγου, ἢ συμπολίτευσις, ἢ ὁποία διεδιδρώσκετο ὑπὸ παμφάγου ὀρέξεως νὰ καταβροχθίσῃ

ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ μόνῃ,
ἀντιστάσεως μὴ οὔσης,

καὶ τὰ ἐβδομήκοντα νομοσχέδια τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ἢ συμπολίτευσις προσεῖδε δυσμενέστατα ὑπὸ τὰ κύματα τῆς λευκῆς του φουστανέλλας ναυαγοῦσας ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας τὰς πολιτίμους στιγμὰς τοῦ χρόνου. 'Αλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀντιπολίτευσεως ὀρκίζομαι, ὅτι συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ γείτονα τινὰ τοῦ κ. Τράκα, ἀνηλεῶς κρατοῦντα τὴν ἀκραν τῆς φουστανέλλας του, διὰ ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ἀπειλούμενην ἐπὶ τὸ βῆμα πορείαν του.

'Εν τούτοις ὁ κ. Τράκας εὐκόλως καὶ ἡσύχως ἤρξατο καὶ ἐπεράτωσε τὸν λόγον του, μολονότι περὶ τὰ μέσα, ἢ κακὴ αὐτῇ συμπολίτευσις, ἐπωφεληθεῖσα προφανοῦς τινος λάθους περὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ρήτορος, θορυβωδῶς ἀνεκραύγασε, τοῦ τὸ ἐφώταξε, —διὰ νὰ δανεισθῶμεν τὴν λέξιν ἀπὸ τὰ μαλώματα τῶν γυναικῶν—, διὰ νὰ λάβῃ εὐκαιρίαν καὶ ὁ κ. Στεφανίδης νὰ πετάξῃ τὴν φωνὴν του :

— Νὰ ὑπουργὸς τὸν οικονομικῶν !

'Ο κ. **Ζυγομαλάς** τετράκις ἤδη λαμβάνει τὸν λόγον διὰ νὰ πολεμήσῃ αὐτὸν τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον θέλει ἐπὶ τῆς ἐσχάτης καταναλώσεως.

*

Μετὰ τὸ ψηφισθὲν νομοσχέδιον τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ ζύθου καὶ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, προσενεχθὲν ὡς ὀρεκτικόν,

και απλώς διανοίξαν την όρεξιν της συμπολιτεύσεως, προύωρησαν αυτή εις τον προϋπολογισμόν των εσόδων, και δεν θά εσταμάτα εκεί, ει μη προσέτι εν εις τα εξεγεσθέντα ιδιαίτερα συμφέροντα πολλών βουλευτών περιπροσημύειωσ τούτου ή εκείνου του νομοσχεδίου, εις την ώς εκ τούτου έγερθείσαν σύγχυσιν, και πρό πάντων εις τό περι αναβολής των δημοκρασιών νομοσχεδίων, καθ' ου έκδηλοί τά: έγθίστασ αυτή: διαθέσεισ διά του κ. Κρεστενέντου ή μερίσ του Δεληγιάννη, διά του ίδιου είτα, μετ' επακολουθήσαντα θόρυβόν και αποπειράσ διαπληκτισμών έμφυλιών, προτεινάσα την έλλειψιν άπαρτίας, και ματαιώσασα την περαιτέρω πρόοδον.

Τρίτη—22 Μαρτίου.

Την παρελθούσαν εβδομάδα εξεδικάζετο εν τω ένταύθα Κακουροδικείω ή κατά του Άγγλου Σούτερ πρό έτών έν Θεσσαλία διαπραχθείσα ληστεία. Έκ των δύο συλληθέντων κατηγορουμένων μόνον διά τον ένα έκρηχθησαν άρμόδια τά ελληνικά δικαστήρια: άλλ' ο έτερος, Έμμανουήλ Πλευρίτης κλούμενος, εις θν ή άναρμοδιότησ απέδιδε την έλευθερίαν, συναλαμβάνετο άρ' έτέρου υπό τής Αστυνομίας, ήτις διά του πρώτου άτιμοπολίου τον έφούρτισεν εις την Κρήτην διά τά περαιτέρω.

Και επί του θέματος τούτου άρχεται ή συνεδρίασις, δόντος του κ. Δεληγιάννη τό σύνθημα διά δριμείασ έπερωτήσεωσ πρόσ την Κυβέρνησιν. Η φλόξ τής έπερωτήσεωσ έπεξετάθη πέραν τής ώρασ: πολλοί άνερίπισαν αυτήν εκ τής συμπολιτεύσεωσ, έκαστος κατά την ιδιοσυγκρασίαν: άλλος ζωηρότερον, άλλος άπαθέστερον, άλλος νομικώτερον, άλλος βιαιώτερον, άλλος ήρωικώτερον.

Άπροσδόκητα άποτελέσματα ενός Πλευρίτου' ίσως όχι

τόσον άπροσδόκητα, εάν αναλογισθώμεν ότι τό είδος τής νόσου έχει και παραληρήματα. Διότι ο Πλευρίτης αυτός διεζήλησ πάσασ τάσ βαθμίδασ των κοσμητικών επιθέτων εν ταισ όμιλίασ του κ. βουλευτου' από του Λυμεώνοσ τής κοινοτίας, τον όποιον έπρεπε πύξ και λαξ νάποδιώξ ή Κυβέρνησις, μέχρι του εθνικού ήρωοσ πρόσ τον όποιον έπρεπε νά τειν ή πατρικάσ άγκάλασ!

Ίδού ή συντομοτέρα περιλήψις: **Δεληγιάννησ.** Η εθνική τιμή δεν μένει άλώβητοσ, όταν παραδίδωμεν άνθρωπουσ διά τουσ όποιουσ έκρηχθησαν άναρμοδία τά δικαστήρια. Και αν ώνομάζετο Μαχαμείτ Πλευρίτης, πάλιν θά διημισησθήτον τό δικαίωμα τουτο εις την Κυβέρνησιν. Πολλώ μάλλον ότι ώνομάζεσαι **Έμμανουήλ Ράλλησ.** Έκ τής δικογραφίασ δύνασθε νά ίδητε ότι ο άπελασθείσ ήτο διάσσημοσ κακούργοσ, και ότι πρόκειται περι σοβαροτάτησ ληστείασ. Έν τοιαύτη περιπτώσει δεν έπρεπε νά άπελάσθ αυτόν ή Κυβέρνησις, διά νά μη κατηγορηθ ή, ότι περιθάλλει τουσ τοιοούτουσ: ή ζωή τοιοούτων πολιτών εντόσ τής χώρασ εινε κίνδυνοσ: έχω έντελωσ αντίθετον ιδέαν περι εθνικήσ τιμήσ: ούτω μένει αυτή άλώβητοσ.

Πετιμεζήσ. Δεν έχει κανείσ τό δικαίωμα νά ώνομάσθ κακούργον και άξιον άπελάσεωσ άνθρωπον, κατά του όποιου δεν εξεδόθη άκόμη καταδικαστική άπόφασις. Η Έλλάσ εινε έλευθεροσ τόποσ, και ουδείσ δικαιοῦται νά προσβάλη την ανεξαρτησίαν τής. Είνε εκτόσ του νόμου ή πράξις του ύπουργου, και άποθαρρύνει πάντα Έλληνα θέλοντα νά προσφύγη ένταύθα.

Ράλλησ. Αυτό έπεθύμουν' νά μη έχγ τό θάρροσ ουδείσ φαυλόδιοσ: νά θέτη τον πόδα εν Έλλάδι. Ημείσ αυτοί τον άπελάσασμεν' ουδέν διάδημα έγένετο.

Δημητρακάκησ. Η πράξις εινε όχι μόνον παράνομοσ, άλλά και ταπεινή.

21 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 21

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιδ. αριθ. 443)

Φεβ! δεν εζών πλέον ή Λουίζα μη δυναμένη νά φέρη την μεγίστην οδύνην υπέκυψε μηνάσ τινασ μετά την άρπαγήν του τέκνου τής, μετά δύο δε έτη παρηκολούθησεν αυτήν και ο Ίερώνυμοσ.

ΙΑ.

ΠΑΡΑ ΤΗ ΒΑΡΟΝΗ ΔΕΣΙΜΑΙΖ

Είς άπόστασιν λεύγησ από του Μαρέιλ εν τω Βωκούρ, κατόκει ή βαρόνη Δεσιμαί. Η ιδιοκτησία Βωκούρ ήν εκ των μεγαλειτέρων και πλουσιωτέρων τής επαρχίασ. Άπε-

τελείτο εκ του παλαιου οικήματοσ, τό όποιον ή βαρόνη ειχεν έπισκευάσει πρό τινων έτών, οτε ήλθεν, ίνα έγκατασθαθ ή μετά τής θυγατρός τής, άπόφασιν έχουσα νά μη άφήσθ αυτό, από μεγαλοπρεπή περιόβολον, εν φ ύπηρεχον πλατεία σκιαζόμενα υπό προαιωνίων δένδρων, εκ τριών ώραιών επαύλεωσ, άποφερουσών καλήν πρόοδον, περιπλέον εκ διαχιλίων εκταρίων δάσουσ επί του εδάφουσ των δήμων Βωκούρ και Άρεβίλλησ.

Η ιδιοκτησία Βωκούρ ήτο τό κληροδότημα, όπερ ο κόμησ Βωκούρ ειχεν άφήσει θνήσκων εις την μονογενή θυγατέρα του εκτόσ δύο έκατομμυρίων, άναπαριστώντων την άξίαν μεγάρου εν Παρισίοισ και κινήτησ περιουσίασ πρώτησ τάξεωσ.

Πέντε έτη μετά τον θάνατον του πατροσ τής ή δεσποινίσ Βωκούρ ειχε νυμφευθ ή τον βαρόνον Δεσιμαίζ: ευτυχώσ διά του συμβολαιογράφου τής, άνδρόσ άφρωσιωμένου, προστατευόντοσ τά συμφέροντα τής πελάτιδοσ του, ειχε νυμφευθ ή κατά τον περι προικόσ κανονισμόν, ώστε, οτε βραδύτερον διεζεύθ ή φιλικώσ τον σύζυγόν τής, ήδυνήθη νά διοικήσ ή την περιουσίαν τής μόνη, χωρίσ νά παρεμβάλλη ο κ. Δεσιμαίζ πρόσκομμά τι.

Μετά γενναιότητοσ αυτή ειχεν έγκαταλείψει εις τον βαρόνον τό εν τή οδω Γρενέλ Σαιν-Ζερμαίν μεγάρον τής, τό ποιον ούτοσ ειχε πωλήσει, και ειχε φέρει μεθ' έαυτου τά μετρητά, Τουτο ήτο διά τον κ. Δεσιμαίζ άποζημιώσισ τι.

Στεφανίδησ. Έάν παρεδίδον αυτόν επισήμωσ εις την Τουρκικήν άρχήν, θά ήτο επιλήψιμοσ ή Κυβέρνησις: άλλ' όχι και τώρα, οτε περιωρίσθη νά άπελάσθ τον κακούργον αυτόν.

Ζυγομαλάσ. Το Σύνταγμα ειναί σπουδαιότερον παρ' όσω δύναιται νά τό έννοήσ ή Στεφανίδησ: πρόκειται περι των εθνικών δικαιωμάτων. Το όνομα κλέπτησ εινε καύχημα, και δεν πρέπει νά τό όνειδιζώμεν ήμείσ, οτινις καυχώμεθα, όταν τό άποδίδωσιν εις τουσ πατέρασ μας. Η Έλλάσ όχι μόνον δεν πρέπει νά άρνήται άσυλον, άλλά και τάσ άγκάλασ τής ν' άνοίγη εις πάντα προσερχόμενον εκ τής δουλήσ Έλλάδισ. Ο ύπουργόσ τής δικαιοσύνησ δεν έπρεπε νά καυχήθ ή ότι άπέλασε του εδάφουσ χριστιανόν, και ήρωα μάλιστα...

Ο κ. Ράλλησ, δικόπτων, έκδηλοί την άγανάκτησί του, ότι επιτρέπει ο Πρόεδροσ νά λέγωνται τοιαύτα εν τή Βουλή.

Ζυγομαλάσ. Έπρεπε νά κυττάξ ή τό ύψηλόν, όχι τον ταπεινό μέροσ του ζητήματοσ.

Κασμάτησ. Το συμβάν δεν εινε τοιοούτον, ώστε νά γίνη μέγασ θόρυβοσ: πρόκειται απλώσ περι τύπου. Και άλλοτε εν όμοιά περιπτώσει εξεδόθη άπόφασις του Άρείου Πάγου δικαιολογούσα την κυβέρνησιν.

Κωσταστόπουλοσ. Το δικαίωμα τής άπελάσεωσ δεν πρέπει νά συγχισθ ή με τό δικαίωμα τής εκδόσεωσ, όπερ και εις τουσ αρχαίουσ χρόνουσ θεωρείτο ως αντίθετον εις την μεγαλειότητα του εθνουσ. Επί του προκειμένου έγένετο χωράν έκδοσις, τό άτιμωτικόν αυτό, δι' ο πρέπει νά εξελεγχθ ή αυστηρώσ ή κυβέρνησις.

Έκτόσ τούτου ή περιουσία αυτήσ δεν ήτο άκόμη ευκαταφρόνητοσ, διότι κατ' έτοσ εν τε ευφορεία και εν άφορία, εκ των επαύλεωσ και του δάσουσ τής, ειχε πρόσσοδον 100,000 φράγκων.

Ζώσα εν άπομονώσει, σπανίωσ δεχομένη, ουδέποτε ταξειδούσα, μη έχουσα έπομένωσ ανάγκην των δαπανηρών τουτόν καλλωπισμών, αίτινεσ άρμόζουσιν εις την γυναίκα του κόσμου, μόλις εδάπανα δι' έαυτήν και την θυγατέρα τής 25,000 φράγκα ετησίωσ.

Άλλά πολύ ελεήμων, έπραττε πολύ καλόν εις την χωράν. Είχεν ιδρύσει σχολεία, εις τά όποια τά παιδία ήμφοτέρων των φύλων εδιδάσκοντο δωρεάν τον χειμώνα οι πτωχοί έθερμαίνοντο δι' εξόδων τής: ανεκούφιζεν όσον ήδύνατο την άθλιότητα, λαμβάνουσα υπό την προστασίαν τής τουσ γέροντασ και τουσ όρφανούσ, περιποιουμένη τουσ άσθενείσ, άποστέλλουσα άσπρόρροχα, ένδύματα διχ παιδία και παντοειδείσ προμηθείασ. Όταν τό έτο: δεν ήτο ευφορον, άφου ήκουε τά παράπονα των ένικαιοστών τής, διετάττε νά έγχειρισθ ή αυτοίσ μέρος του έννοικίου των,ώστε αυτή και ή θυγάτηρ τής ήγαπώντα και έτιμώντα.

Η βαρόνη Δεσιμαίζ ειδεν ότι απέπτησαν άλληλοδιαδόγωσ αί ώραιότερα των όνειροπλήσεωσ τής, εκ του παρελθόντοσ δεν υπελείφθησαν αυτή ή λύπαι και τραύμα άθεράπευτον εν τή καρδία τής. Ωσ προορατική γυνή έσκέπτετο περι του μέλλοντοσ, περι του υίου τής, περι τής προσ-

Επί του διαλαληθέντοσ νομοσχεδίου περι αναβολήσ των δημοκρασιών συγκροτείται ο δεύτεροσ άγών.

Ο κ. Δεληγιάννησ δηλοί ότι έχει σκοπόν πάση δυνάμει ν' άποκρούσθ νομοσχεδίων άμέσωσ: άπτόμενον του Συντάγματοσ, άπέχων εν ανάγκη των συνεδριάσεωσ, και εν ή περιπτώσει έματαιούνο αυταί. Ο προσδιορισμόσ του χρόνου των εκλογών δεν εινε ζήτημα άνάξιον προσοχήσ: ζητούσι την αναβολήν με προφανή ζημίαν των δημοσιών συμφερόντων. Όφείλωμεν ν' άμυθώμεν ύπερ τής έλευθερίασ των εκλογών.

Άλλ' ο κ. Τρικούπησ άπαντα ότι ο λόγοσ τής αναβολήσ προέρχεται εκ του ότι αν έγέγοντο τον τεταγμένο χρόνον αί εκλογαί, θά παρελυν ή δικαιοσύνη, ήτις διά του νέου νόμου περι δημοκρασιών ανέλαβε βαρεία: ύποχρεώσι: και απολαύομεν των αγαθών του νόμου διά καταστροφή: τής δικαιοσύνησ: τουτο ήθελήσαμεν ν' άποτρέψωμεν. Αν ήτο κομματική ή σκέψις τής κυβερνήσεωσ, δεν θά την έφέρομεν πρό τής βουλήσ: ήδυνάμεθα δι' άλλων μέσωσ νά ενεργήσωμεν.

Και επειδή ψέγει τής όλης αντιπολιτεύσεωσ την πορείαν πάσαν δολιότητα καταμαρτυρούσεσ κατά τής Κυβερνήσεωσ, τον διαδέχεται ο κ. Ζηνόπουλοσ, αντικρούων τάσ εκφρασθείασ περι ειδικών παρεδρών και κοινοτήτων γνώμασ, και προβάλλων εν άρχή, ότι ουδέν άνομολογεί σοφόν ο Τρικούπησ, όταν προέρχεται εκ τής αντιπολιτεύσεωσ.

Μεθ' όλην την περι μη άπαρτία: ένστασιν, τό νομοσχεδίων γίνεται δεκτόν εις πρώτην άνάγνωσιν, και εξακολουθούσι μέχρι τής εννάτησ.

*

Η άνάγνωσις του περι φρενοκομείου νομοσχεδίου φαιδρύνει τουσ κ. βουλευτάσ.

φιλουσ τής Ερριέτησ, ήτις ήν άμα τό άντικείμενον των γλυκυτέρων ελπίδων τής και των σπουδαιότερων άνησυχιών τής.

Συνήθριζεν αυτή εν κεφάλαιον σκεπτομένη διά τό μέλλον των τέκνων τής. Βεβαίωσ ο σύζυγόσ τής έκέκτητο μεγίστην περιουσίαν, άλλ' έγνώριζεν αυτή την άτακτον διαγωγήν του, τάσ ανοήτουσ δαπάνασ του και τά μεγάλα ποσά, άτινα έχασεν εν τω παιγνίω. Από στιγμής εις στιγμήν ήδύνατο νά πληροφορηθ ή ότι κατεστράφη, διότι ήθελεν όσον άπ' αυτήσ εξηρτάτο, εάν επήρχετο ή δυστυχία αυτη, νά προσυλάξ ή τά τέκνα τής από τής καταστροφήσ. Έπειτα δε δεν θά ήναγκάζετο χάριν τής άξιοπρεπείασ και τής τιμήσ τής νά έλθ ή εις έπικουρίαν του συζύγου τής όσω και αν ύπηρεξεν άνάξιωσ;

Η βαρόνη Δεσιμαίζ, ει και ήγε τό τεσσαρακοστόν δεύτερον έτοσ τής ήλικίασ τής, ήτο όμως άκόμη ώραιοτάτη, μεθ' όλασ τάσ άπογουτεύσεισ και θλίψεισ ένεκα των όποιων έγήρασε κατά δέκα έτη, επειδή ή μεν κόμη έλευκάνθη, ρυτίδεσ δε πρόωροι εφαινοντο επί του ήμαυρωμένου μετώπου τής, από δε του ώχρου και εύγενουσ προσώπου τής τό μειδίωμα ειχε διά παντόσ εκλείψει.

Κατά τά πρώτα του γάμου τής έτη λίαν διεκρίνετο εν ταισ παριναίσι αίθούσαισ, όπου άπήστραπτεν ως βασιλισσά τις του συρμού και τής κομψότητοσ. Γενναία, άξίεραστοσ, πνευματώδησ, πάντοτε εύθυμοσ, ήτο περιζήτητοσ.

Στεφανίδης. Τι γελάτε; αυτό είναι το σπουδαιότερον.

Ἄλλος βουλευτής. Νὰ γίνῃ πολὺ μεγάλο...

Ἴσως διὰ τὴν χωρὴ καὶ βουλευτικὰς συνεδριάσεις.

Ο κ. Α. Πετιμεζᾶς παρακαλεῖ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ζητήσῃ πίστωσιν διὰ τὴν οἰκοδομήσῃ βουλευτήριον· αὐτὸ κατήντησε νεκροπομπῆον ἄς κάμῃ ἐν παράπικγμα ὅπως ἤμεθα προτῆτερα.

Εἰς βουλευτής. Καὶ αὐτὸ ποῦ εἴμεθα τόρα νὰ γίνῃ φρενοκομῆιον...

Ἄλλ' ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τότε θὰ ματαιωθῇ ἡ αἴτησις τοῦ κ. Πετιμεζᾶ περὶ ἐξουρέσεως ἄλλου μέρους διὰ τὰ συνεδριάζωσιν οἱ κ. βουλευταί...

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὔριον συμπληροῦται πεντηκονταετηρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Κοραΐ. Τίς ἐνθυμῆται τοιαῦτα πράγματα; Περισσότερον ἐνθυμούμεθα ὅτι συνεπληρώθη ἔτος ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ Μεγάλου Τρικούπη! Ἄλλ' ἡ καλὴ Ἑστία, τὸ κανακάρικο περιοδικὸν τῆς πρωτεύουσας, θὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ τὴν Κυριακὴν μετ' εὐλαθείας τὴν πεντηκονταετηρίδα αὐτῆν, ἐκδιδομένη πλήρως ἀποσπασμάτων, ἀποφθεγμάτων, γνωμῶν τοῦ μοναδικοῦ ἥρωος τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Πιστεύομεν ὅτι τὸ φύλλον αὐτὸ θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς Ἀθηναίαις, ὡς χρυσᾶ κόλυβα τῆς ἱερωτέρας μνήμης.

πνυταχοῦ αὐτὴ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν κολακειῶν καὶ τοῦ θαυμασμοῦ.

Ἀμέσως ἡ βαρόνη Δεσιμαῖζ ἀφῆκε τοὺς Παρισίους ἀποχαιρέτωσα οὕτω διὰ πάντα τὸν κόσμον, τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἡδονὰς, καὶ ἀπεσύρθη εἰς Βωκοῦρ. Ἐκτοτε παρήλθοι δέκα καὶ τέσσαρα ἔτη, ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τούτῳ ἀπαξ μόνον ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους. Ἡ αἰφνίδιος αὐτῆς ἀναχώρησις εἶχε μὲν προσεξήσει ἐκπληξῆν εἰς πάντας, δὲν παίσχεν ὅμως καὶ ἀφορμὴν εἰς μακρὰ σχόλια, καθόσον ἦτο γνωστὴ ἡ σκανδαλώδης διαγωγὴ τοῦ βαρόνου, ὅστις ἐγγαμὸς ἐξηκολοῦθει διάγων βίον ἀκόλαστον, δικτηρῶν χορευτρίαν τῆς τελευταίας τάξεως, ἥτις ἐπεδείκνυε κυνικῶς τὴν ἀναίσχυντον πολυτέλειάν τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μάλιστα τῆς βαρόνης καὶ τῶν τέκνων τῆς.

Προδήλως ἡ κ. Δεσιμαῖζ ἐθεώρει ἑαυτὴν προσβεβλημένην ἐν τῇ ἀξιοπρεπέει ἑαυτῆς ὡς τε συζύγου καὶ μητρός. Ὑπέθεσαν τελευταίον ὅτι ἀπαυθίσασα νὰ ὑποφῆρῃ τσαούτας ὕβρεις, ἐπῆλθε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς τρομερὰ τις σκηνή, ἧς ἐνεκα ρῆξις τις κατέστη ἀναπόρευκτος.

Τινὲς, οἱ φίλοι τῆς, ἐλυπήθησαν αὐτὴν, ἄλλοι ὠκτιεραν μόνον, μετὰ ταῦτα τὴν ἐλησμόνησαν, μεταβιβάσαντες τὸν θαυμασμὸν εἰς ἄλλον νέον ἀστέρα.

Βεβαίως ἡ ἀξιοβράννητος διαγωγὴ τοῦ συζύγου τῆς ἐσήμαινε πολὺ, ὥστε νὰ λάβῃ αὐτὴ τὴν σοβαρὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ διαζευχθῇ αὐτὸν καὶ νὰ ἐξορίσῃ ἑαυτὴν ἐν τῷ κτήματι

Τὸ νεώτατον ἔργον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τακτικώτατα ὡς ἀτμομηχανῆς ἐργαζομένης Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης εἶναι ὁ Γαλιλαῖος τοῦ Γαετάνου Μοντικίνη, παρασταθεὶς καὶ ἐνταῦθα πρὸ τινῶν ἐτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, κατὰ μετάφρασιν ἐπιτυχῆ τοῦ κ. Διονυσίου Π. Λάμπρου. Εἰς τὸν βουλόμενον ἢ διεύθυνσις στέλλει δωρεὰν κατάλογον τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ἔργων, ὅπου ἕκαστος δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ ζητήσῃ ὅ,τι θέλει.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ὥρα 8η συνεδριάζοντος τοῦ Συλλόγου ὁ «Σοκράτης» ὁ κ. Κωνσταντῖνος Λουφόπουλος ὁμιλήσει περὶ «Γαμβέτα».

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ

τῶν ψαλμοῦδιων καὶ τῆς νηστείας τῶν εὐχῶν καὶ τῆς ἐγκρατείας ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἐορτάζει τὸ μεσοσαράκκοστο ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις, ἐν μασκαράταις καὶ χοροῖς. — Τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ κ. Φρύμ μᾶς ἀντικατέστησεν ἐφέτος ἐδῶ διὰ τῆς προχθεσινῆς τῆς ἐσπερίδος, εἰς ἣν συνέρρευσε πολυάριθμος καὶ ἐκλεκτὴ ἀθηναϊκὴ κοινωνία διὰ τὴν ἀκούσῃ τὴν ὀνομαστήν καλλιτέχνιν τοῦ κυμβάλου.

Τὴν ἐνάτην ὥραν ἡ αἴθουσα τοῦ Ἰωδείου ἦτο πεπληρωμένη ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐν ᾧ διεκρίνετο πληθὺς καλλωνῶν.

Ἡ κ. Φρύμ ὑψηλὴ μᾶλλον, παχεῖα, στρογγυλοπρόσωπος, σοβαρὰ, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν χειροκροτουμένη, ἀμυδρῶς ὑποκλίνουσα καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ κλυδοκύμβαλον.

τι ἐν Βωκοῦρ. Ὑπάρχουσιν ὕβρεις, τὰς ὁποίας γυνὴ τις, μήτηρ μάλιστα οὖσα, δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ· ὁ σύζυγος, ὅστις κατέστη ἀξίος τῆς περιφρονήσεως τῆς συζύγου του, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀηδίαν.

Μολαταῦτα αὐτὴ δὲν ἐγκατέλειπεν αὐτὸν μόνον διότι σκληρῶς τὴν προσέβαλε καὶ τὴν ἐξύβρισε. Πλὴν τούτου, ἰκανῶς σπουδαίου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλη αἰτία σοβαρωτάτη περὶ ἧς οὐδεὶς οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ὑπῆρχε τρομερὸν τι ἀπόρητον μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, τὸ ὁποῖον βραδύτερον θ' ἀνακαλύψωμεν.

Μετὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας, δι' ὧν ἡ βαρόνη διήλθεν, ἀφιερώθη αὐτὴ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς ἀξιολατρεύτου θυγατρὸς τῆς. Βεβαίως δὲ ἠγάπα ὡσαύτως καὶ τὸν υἱὸν τῆς, ἀλλ' οὗτος μακρὰν αὐτῆς ἀνῆκεν εἰς τὸν σύζυγον, εἰς δὲν ἀφῆκε τοῦτον ἀκούσα καὶ ὀνοεὶ καταναγκαστικῶς. Μόνον διὰ τῆς θυσίας ταύτης καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον ἐτυχεν αὐτὴ τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς.

— Λάβετε τὴν θυγατέρα σας, εἶπεν ὁ βαρόνος, καὶ ἐγὼ κρατῶ τὸν υἱὸν μου.

Ἦδύνατο μὲν αὐτὴ νὰ φανῇ ἀπαιτητικώτερα, ἀλλ' ὠφείλεν, ὅπως διεδικήσῃ τὰ δίκαιά τῆς, ν' ἀποκαλύψῃ τὸ πολυκροτον ἀπόρητον, νὰ διαρρήξῃ τὸν περικαλύπτοντα τὸ αἶσχος καὶ τὸ ἐγκλημα πέπλον. Ἀλλὰ κηδομένη τῆς τιμῆς τῶν τέκνων καὶ χάριν αὐτῶν ἀναγκασθεῖσα νὰ σιω-

Οἱ πρὸ μικροῦ διάλογοι παύουσι πάραυτα, αἱ κρίσεις περὶ τῶν ὥραίων διακόπτονται πρὸς στιγμὴν, οἱ ἀκροβολιστικοὶ χαιρετισμοὶ σταματοῦν, καὶ αὐτὴ ἡ φιλαρέσκεια ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς καλλιτέχνιδος, ἥτις ἀποσπᾷ ὄλων τὰ βλέμματα καὶ τὴν περιέργειαν.

Ἡ κ. Φρύμ θίγει διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ οἱ πρῶτοι μουσικοὶ ἦχοι ἀκούονται ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ σιγαλῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ. Μετὰ μικρὸν ἡ ἀτμοσφαιρὰ ὅλη τῆς αἰθούσης πληροῦται ὑπὸ μελωδίας, ὡς θὰ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀρώματος ἐὰν ἀνθοδέσμαι πολλαὶ ἐτίθεντο εἰς τὰ διάφωρα αὐτῆς σημεῖα.

Τὸ κλειδοκύμβαλον δὲν εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τὸ ὁποῖον θίγει τὰς ἴνας τῆς ψυχῆς· οἱ ἠχηκοὶ αὐτοῦ συνδυασμοὶ δύναται νὰ ἀναπληρῶσιν ὀλόκληρον ὄρχηστρον, δύναται ν' ἀποδίδωσιν ἐντελὲς μουσικὸν τι ἔργον, δύναται ἀκόμη ἐγγόρδως νὰ διερμηνεύουσι μουσικὴν σύνθεσιν, ἀλλὰ τὴν δύναμιν, τὸ μυστήριον μᾶλλον τοῦ συγκινεῖν βαθέως, τοῦ παραλύειν τὰ νεύρα, τοῦ ἀναρπάζειν τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ σφαιρας, τοῦ ἀναλύειν τὴν καρδίαν εἰς δάκρυα, τὴν δύναμιν αὐτὴν δὲν ἔχει τὸ κλειδοκύμβαλον.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Φρύμ εὐθύς ὡς ἐθίξε τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκύμβου, ἀνῆρπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου τῆς, ἐπέβαλεν αὐτῷ σιγὴν καὶ σχεδὸν νάρκη, ἐν δὲ τῇ πολυαριθμῷ καὶ συμπεπικνωμένῃ αἰθούσῃ οὐδὲν ἄλλο ἤκούετο πλὴν τῶν μελωδικῶν ἤχων αὐτοῦ.

Πόσον ὠραία εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς μουσικῆς! ἀλλὰ πόσον ἐξαισιῶς ἀπηχεῖ ὅταν τὴν λαλοῦν ὁ Handel, ὁ Μέντελσον, ὁ Μπαχ, ὁ Λίστ καὶ ἄλλοι! Τὸ κλειδοκύμβαλον εἶναι ὁ διερμηνεύς τῶν παραβόλων αὐτῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων μᾶς μεταδίδει τὰς σκέψεις. Διὰ τὴν καλλιτέχνιν ὁ Λεγκουβὲ θὰ ἔλεγε, πειράται νὰ ἐμυθοῖσῃ ψυχὴν εἰς τὸ ὄργανον! Ἡ κ. Φρύμ ἐπαίξε μετὰ τέχνης ἀναλόγου πρὸς τὸ

βαθύτατον αἰσθημὰ τῆς. Ἡ ταχύτης τῶν δακτύλων περυγιζόντων ἐπὶ τῶν κοκκάλων τοῦ πιάνου ἀπέδιδεν ὄλους τοὺς ἤχους καὶ καθέναν τούτων χωριστὰ μετὰ διαυγείας οὕτως εἶπεν μηχανικῆς. Καὶ τόρα μὲν συνδυάζει μουσικοὺς ἤχους ἐν θορύβῳ πολλῷ, τόρα ἀφίνει ἡδυπαθεῖς τοιοῦτους διὰ τῶν θωπευτικῶν τῆς δακτύλων, ἄλλοτε μεταφέρει τὸν νοῦν εἰς τὸ κελάρυσμα λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτουσι σταγόνες βροχῆς καὶ ἄλλοτε ἐνθου, ἵζει νυκτερινὸν ἄσμα ἀηδόνος.

Δώδεκα ὄλα ἐκλεκτὰ τεμάχια τῶν βαθυτέρων γερμανῶν μουσικῶν ἐξετέλεσεν ἡ ἀκούρατος καλλιτέχνις μετὰ τσαούτης ἀκριβείας καὶ τελειότητος ὥστε ἀληθῶς ἐκ τῶν ἀκροατῶν τινὲς ἀνεμνήσθησαν τοῦ περιωνύμου αὐτῆς διδασκάλου Ρουβιστάιν, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου πάντες ὁμολόγησαν ὅτι ὅμοιον κυμβάλισμα δὲν ἤκούσθη ἄλλοτε ποτε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἰωδείου.

Περὶ ὥραν ἐνδεκάτην ἡ κ. Φρύμ χειροκροτουμένη παταγωδῶς ἀπεχώρει, τὸ δὲ ἀκροατήριον τῆς ἐξεκένου τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ οὐδεὶς πλέον μουσικὸς ἤκούετο ἦχος, οὐδεμία καλλονὴ ἀπήστραπτε καὶ μόνη ἡ συμπαθὴς μορφή τοῦ κ. Πατρικίου ἐφάνη τελευταία γελαστῆ, γελαστῆ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κοντσέρτου.

Μιάγκας

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ Βουλῇ. Παρεστίνετο πολὺ μία συζήτησις ἥτις δὲν εἶχε καὶ πολλὰ θέληγτρα. Οἱ μισοὶ βουλευταὶ λοιπὸν τὸ πῆραν δίπλα, καὶ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὸν

πῆσιν, παρητήθη. Ἡ δυστυχὴς ὅμως ὑπέφερε, διότι ὁ Ραούλ δὲν ἦτο ὅπως ἠθέλεν, ἐβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ σέβας καὶ τὴν ὀφειλομένην στοργὴν, ἐμάντευε τέλος τὰ κακὰ ἐνστικτὰ του. Τί ἐμελλε νὰ γίνῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρὸς του καὶ ἔχων πάντοτε ἐνώπιόν του τὰ κακὰ ἐκείνου παραδείγματα; Ποία θὰ ἦνε ἡ τύχη του; Ταῦτα ἀναλογιζομένη κατελαμβάνετο ὑπὸ φρίκης, ἐν δὲ τῷ ὀρίζοντι τοῦ μέλλοντος του ἐβλεπε πολλὰ μελανὰ σημεῖα.

Εὐτυχῶς παρήγορον ἄγγελον, ὡς ἐκάλεε αὐτὴν, εἶχε τὴν θυγατέρα τῆς, ἥτις τῇ ἀνῆκε, μηδενὸς δυναμένου νὰ ἀποστερήσῃ αὐτὴν τοῦ πρὸς ταύτην ἔρωτος, τὴν ἀνέβρεψε δι' ἑαυτὴν, ἐμυθοῖσασα ἅπαντα τὰ εὐγενῆ αἰσθημὰτα τῆς καρδίας τῆς εἰς τὴν τῆς Ἐρριέτης. Ἀμφοτέραι ἠγαπῶντο μέχρι λατρείας, ἐκδηλουμένης διὰ διαρκεῖς ἀνταλλαγῆς φιλημάτων, ἔχων ἡ μὲν διὰ τὴν δὲ, ἡ μὲν νεανὶς νομίζουσα, ὅτι οὐδέποτε ἀποτίει ἐπαρκῶς τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν τρυφερὰν μέριμναν τῆς μητρός τῆς, ἧς τὰς παρελθούσας ὀδύνας, τὰς παρούσας ἀνησυχίας ἔρριπτεν εἰς λήθην δι' ἐνὸς τρυφεροῦ βλέμματος, διὰ μιᾶς θωπείας, ἡ δὲ μήτηρ ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη ἐν τῇ θυγατρὶ τῆς, ἥτις ὁμοιάζεν ἄλλως αὐτῇ καταπληκτικῶς. Τροφὸν δὲ, ὅτε εἶχε τὴν ἡλικίαν τῆς Ἐρριέτης, ἔσχεν ὡσαύτως τὰς χαρὰς, τὴν ἐλπίδα, τὰς ὑποσχέσεις τοῦ μέλλοντος, τὸ ἀκτινοβολοῦν μέτωπον, τὸν γέλωτα ἐπὶ τῶν χειλέων, τὴν νεότητα, νεότητα τέλος ὁμοίαν πρὸς τὴν

τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀκτινοβολοῦσαν ἐξ ὄνειροπολήσεων καὶ ρεμβασμῶν.

— Ὡ, ναί, μὲ ὀνομάζει, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν πολλὰκις περιβάλλουσα αὐτὴν διὰ μακροῦ τρυφεροῦ βλέμματος· ἀνευρίσκομαι ὅλη ἐν αὐτῇ!... Ἀς μὴ μάθῃ ποτέ τὸ αἴτιον τῆς ὀδύνης μου, διατί ἔχυσα τόσα πικρὰ δάκρυα!... Θεέ μου, φύλαξαι τὸ τέκνον μου!

Ἡ Ἐρριέτη Δεσμοῖζ εἶχε τὴν ἰδεωδὴ ἐκείνην ὠραιότητα, τὴν ὁποίαν ὁ ζωγράφος καὶ ὁ γλύπτης πάντοτε ὄνειροπολοῦσιν. Ἦτο ξανθὴ, ὡς ἡ Δήμητρα, ἡ θεὰ τοῦ θέρους. Αἱ δροσεραὶ παρειαὶ τῆς, μὲ τὴν ἀβρὰν στρογγύλωσιν καὶ τὸν ἐλαφρὸν χρωματισμὸν, εἶχον τὴν μαλακότητα ὠρίμου ροδακίνου.

Τὸ μέτωπόν τῆς ὑψηλόν, ἐκφράζον νοημοσύνην, αἱ ὀφρὺς ὀλίγω διαφανεῖς, ὡς αἱ τῶν ξανθῶν, ἀπετέλουσαν δύο τόξα θαυμασίως ἐξωγραφημένα. Μακρὰ βλεφαρίδες ἐκάλυπτον τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς καὶ κυανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, ἐνίοτε μὲν ὀλίγω ρεμβάζοντας, πάντοτε ὅμως γλυκεῖς. Τὸ στόμα τῆς μικρὸν, θελκτικόν, ὀπισθεν δὲ τῶν ροδοχρῶν χειλέων τῆς, πάντοτε μειδιῶντα, ἐκρύπτοντο δειλῶς, ὡς νὰ ἐφοδούτο νὰ δεῖξωσι τὴν ὠραιότητά των, δύο σειρὰ μικρῶν ὀδόντων πλουσίως ἐσμιλτωμένων, τοὺς ὁποίους ἠδύνατο τις ἐκουσίως νὰ ἐκλάβῃ ὡς λεπτιῦς μαργαρίτας ἐσφυκιμένους ἐντὸς κοραλίου.

πρώτον. "Ότε οί άλλοι μισοί, όσοι δέν έκοιμώντο, ήρχισαν νά έκσπευδονίζουσαν κατά τών κεφαλών τών βρογαλιζόντων μά- λαις από χαρτιά, πένας, καλαμάρια, τά πρακτικά, ώς και αυτό τό κουδούνι του Προέδρου καθ' ενός σιδηροκεφάλου.

"Έγεινε τό 'Ανάστα ό Θεός. "Έως ότου ό Πρόεδρος διέλυσε τήν συνεδρίασιν, και έφυγαν κατευχαριστημένοι και οί μέν και οί δε.

Τί προσυλάξεις λαμβάνουσαν έν Μόσχά, νά μή συμβή τίποτε του Τσαρού. Έκ παραλλήλου βαιούσαν αί προπαρασκευαί τής Στέφεις και τά άμυντικά έναντίον τών μηδενιστών. Ένώ κατασκευάζεται μία Δεξαμενή ήτις θα γεμίση μπύραν διά νά άποκτηνηθώ ή λαός εις τήν μέθην, άφ' έτέρου ή άστυνομία ένεγράψε εις Κόκκινο (αίμα !) Βιβλίό τό όνομα κάθε κατοίκου τής Μόσχας, τόν όποιον καθιστά ύπεύθυνον διά τούς ανθρώπους τούς όποιους ήθελε δεχθώ.

Τί γελοίοι αυτοί οί Αυτοκράτορες ! Τήν Μεγάλην Παρασκευήν ό Αυτοκράτωρ και ή Αυτοκρά- τετρα τής Αυστρίας πλέουσαν τούς πόδας δώδεκα πτωχών, κατά τό παράδειγμα του Χριστού μας τούς δώδεκα 'Από- στόλους.

Και ό μέν Φραγκίσκος 'Ιωσήφ κάμνει τόν κύρ Χριστό, ή δε Αυτοκράτειρα 'Ελισάβετ τήν κυρά Χρίσταινα ;

"Ο Λήμος τών Παρισίων πρόκειται νά συστήσθ Διαρκείς Σχολάς Κολυμβητικής. Τόν χειμώνα τό νερό θα θερμαίνονται. Πρόκειται δε νά γίνουσαν ύποχρεωτικά διά τόν στρατόν αί κολυμβητικά άσκήσεις.

Νά λοιπόν και μία άλλη χρήςις τών λουτρών του Δαμα- σκηνού.

"Η Έρριέτη δέν ειχε μόνον νοημοσύνην, αλλά και παι- δειαν. "Η μήτηρ της, έχουσα τόν άπαιτούμενον πρὸς τότο καιρόν, έδίδασκεν αυτήν ό,τι ήξευρεν, όχι μόνον μορφούσα τήν καρδίαν της και άνυψούσα τήν ψυχήν της εις τά με- γάλα και ώραία, όχι μόνον συνομιλούσα πάντοτε μαζί της πρὸς τό κακό, οσάκις έπρόκειτο νά τήν διευθύνη εις τό καλόν, αλλά και καλλιεργούσα ώσαύτως τό πνευμά της.

"Η δεσποινίς Δεσιμαίτζ ήτο λοιπόν ύπό όλας τάς έπόψεις κόρη έντελής δέν ήτο μόνον ώραία, αλλά και μορφωμένη, πνευματώδης, γοητευτική, αξιολάτρευτος, άγαθή, μετριο- φρων, αιδήμων χωρίς νά τό θέλη, χωρίς νά τό γνωρίζη, κατέθελεν όλους όσους τήν έπλησίαζον.

Τήν ήμέραν καθ' ήν παρουσιάζουσαν τόν άναγνωστήν εις τόν οίκον τής κυρίας Δεσιμαίτζ ύπήρχε κατ' εξαίρεσιν, επί τής έπειθεί τής γεννήσεως τής 'Εριέττης, ήτις εισήρχετο εις τό δέκατον έβδομον έτος τής ηλικίας της, έν τῷ πύ- ρω άρκετός κόσμος προσκεκλημένος. Έν πρώτοις έ ραούλ Δεσιμαίτζ, όστις ειχεν έλθει ίνα διέλθη επί μίαν έβδομάδα εις Βωκούρ διά νά διασκεδάσθ και 'Όη, όπως έλεγεν, λίγη πραιοπάδα, περισσότεροσαν παρά διά νά εύχαριστήσθ τήν μη- τέρα και τήν άδελφήν του. έπειτα ή κόμησσα Μωριέννη, φίλη από τό σχολείο άκόμη, τής βαρόννης. Αί κυρίαί αυτές από πολλών έτών δέν ειχον ιδιώθ. Πριν μεταβή εις "Εμας πρὸς συνάντησιν του συζύγου της, ή κόμησσα ήλθεν εις Βωκούρ νά περάσθ λίγαις μέραις με τήν παλαιάν αυτής

Τό "Έτος τό έχει φαίνεται διά τούς δυστυχείς κρασοπόλας. "Έν Παρισίοις τούς αναλύουσαν. "Έν Κοπενάγη τούς κλειούσαν. Και έν 'Αθήναις τούς φορολογούσαν ! Τί άμαρτίαις έχει τό καυμένο τό κρασί !

"Ο "Ελλην, αλλά Γάλλος, ποιητής κ. Παρώδης, ού τό δράμα ή ήττηθείσα Ρώμη, ήξιώθη τής ύψιστης, τιμής νά παρασταθώ δηλαδή από του Γαλλικού Θεάτρου, του Οίκου τούτου του Μολιέρου και τών μεγάλων δραματικών τής Γαλ- λίας, εξέδωκεν εσχάτως Συλλογήν ύπό τόν πολύ σύγχρονον τίτλον : **Στόνοι σαρκός και ψυχής.** Τά ποιήματά του δέν εκρίθησαν δυστυχώς ώς έχοντα τήν αυτήν δύναμιν οίαν και τό δράμα του. Δέν υπελήφθησαν δηλ. άρκετά πρωτότυπα. Ούχ ήττον ήξιώθησαν κριτικής εις τά πρώτα φύλλα τών Πα- ρισίων. Περιέργως δε εις έν τραγουδάκι του όπερ δημοσιεύει ό Σαριβαρδή εύρομεν τήν χορευτικήν μελωδίαν, ήν έχουσαν έ- νότιε τά τραγουδάκια του ήμετέρου Παλαμά. "Απόδειξις οί εξής στίχοι εις μίαν Παρθένον Μεσσαλίαν.

Ton corps se meut gracieux Et souple comme l' acanthe. Es-tu vestale ou bacchante ? Deux flammes sont dans tes yeux :

L' une éclaure et l' autre brûle, L' une étoile et l' autre enfer : Es-tu l' ame ? Es-tu la chair ? On approche et l' on recule.

"Ο Φιγαρώ δημοσιεύει περιεργώτατον άρθρον ύπό τήν έπι- γραφήν ό *Ίατρος τών Τρελλών.* Είναι έντυπώσεις έπισκέ-

φίλην, συνοδευομένη ύπό του δεκατετραετούς υιού της και τών δύο θυγατέρων της, ών ή μέν ήγε τό δέκατον ένα- τον έτος, ή δε ήν όμηλιζ τή 'Εριέττη.

Οί προσκεκλημένοι ήσαν ό κ. Ρουβώ από τό 'Επινάλ, συμβολαιογράφος τής κυρίας Δεσιμαίτζ, ό έπιθεωρητής τών δασών κ. Μουζινώ μετ' α τής συζύγου του, οτινες διέμενον ώσαύτως έν 'Επινάλ, έπειτα ό κύριος Βιολαίν και ή θυγά- τηρ του Σουσαννα, ή μόνη κληρονόμος του. Ούτος ήτο γεί- των τής κυρίας Δεσιμαίτζ, διότι ή ιδιοκτησία του εκειτο πλησίον τών όριων του Βωκούρ. "Η δεσποινίς Σουσαννα ήτο δεκαοκταέτις, δέν ήτο ούτε ώραία, άλλ' ειχε πολλήν καρ- δίαν, δηλαδή ήτο μία καλή κόρη. "Ολίγω ιδιότροπον, δρα- στηρίαν και άδάμαστον έχουσα φύσιν, ένόμιζεν ότι τά πάντα έπρεπε νά ύποκύπτουσαν ύπό τήν θέλησιν της' ήτο έν είδος 'Αμαζόνος, τολμηρά και αυθάδης' τίποτε δέν τήν συνεκράτει' τίποτε δέν έφοβείτο, τά πάντα έπιφοικιδύνασε. Σωστός διάβολος. "Ο πατήρ της, εις τόν όποιον ήρσεκεν ό χαρκτηρία αυτός, έλεγε καυχόμενος :

— Λίγα πράγματα λείπουν ις τήν κόρη μου νά εινε σωστό άγόρι.

Μετ' τό γεύμα ή βαρόννη και οί φίλοι της κατέβησαν εις τούς κήπους, όπως περιπατήσωσαν εις τούς διαδρόμους. 'Ωραία έσπέρα' ό άήρ άρωματώδης από τά άνθη του κή- που. "Ο ήλιος πυρέσσων καθήρχετο εις τόν όρίζοντα τόν ό- ποιον έφώτιζε διά τών άκτινων του, έτοιμος νά κατα-

φως του άρθρογράφου εις σπουδαστήριον ενός ίατρού φρενο- λόγου. "Ολίγα ανέκδοτα εκ του άρθρου αυτού διά τούς άνα- γνώστας μας δέν πιστεύομεν νά φανούσαν δυσάρεστα.

Και πρώτον μία Ισπανική προοίμια ήτις λέγει : «Ποιός λίγο, ποιός πολύ, είμεθα όλοι γιατροί ποιηται και τρελλοί.»

Είς ίατρος δέχεται ποτε τήν έπίσκεψιν πλουσίου διακε- κριμένην κατέχοντος θέσιν, ούδέποτε δώσαντος άφορμήν ίνα νομισθώ ώς πάσχων, και όστις του άνακοινοί ότι έπιθυμεί νά νυμφευθώ μίαν χήραν.

— "Εμπρός, του λέγει ό ίατρος, νυμφεύσου την. — Ναι, αλλά τό δυστύχημα είναι ότι δέν δύναμαι νά κάμω τούς γάμους μου.

— Και διατί ; — "Η μνηστή μου άπαιτεί νά πάγω εις τό σπύτι της. Και επειδή κατοικεί εις έπαρχίαν, πρέπει νά μεταβώ διά σιδηροδρόμου, και αυτό μου είναι άδύνατον. "Οσάκις εισέλθω έντός βαγονίου, αισθάνομαι άκατάσχετον πειρασμόν νά βίχθω από τό παράθυρον. Καλλίτερα λοιπόν παραιτούμαι του γάμου.

"Ο ίατρος του διέταξεν άλλόκοτον συνταγήν. — Νά μπαίνη κάθε μέρα εις τόν σιδηρόδρομον του προα- στείου, διά νά συνειθίσθ.

"Ο άσθενής υπέκυψεν, αλλά τήν πρώτην φοράν που μπή- κεν, έπεσαν από τό παράθυρο, και . . .

— "Ο γάμος δέν έγινε !

κλιθώ εις τήν καταπόρφυρον και χρυσολαμπή κοίτην του. — "Ολην τήν ήμέραν νόμιζε κανείς πως θάχωμεν κα- ταιγίδα, και τώρα φαίνεται ότι αύριον θα εινε ώραία ήμέ- ρα, ειπεν ό κ. Βιολαίν.

— Τό βλέπω, απήντησεν ή βαρόννη' αλλά τώρα νά πάμε εις τόν εξώστην να θαυμάσθτε τήν δύσιν. — Πάμε, πάμε, ειπον όλοι μαζί αί νεάνιδες.

Μετ' όλίγον εκάθηστο ύπό τόν θόλον γιγαντιαίας κα- στανίας, ήτις έσκίαζε μόνη τά δύο τρίτα του εξώστου του πύργου. Και ήρχισαν συνδιαλεγόμενοι τούς όφθαλμούς έ- χοντες προσπλωμένους πρὸς τήν φλέγουσαν δύσιν, διαυλα- κουμένην ύπό πολυχρώμων λάμπων, όμοίων πρὸς βεγγα- λικά φώτα, τουθ' όπερ παρείχεν εις τό μέρος τουτο του ούρανού τήν άποψιν μεγίστης πυρκαϊάς.

— Τί εινε εκεινο τό σκοτεινόν πράγμα, που μοιάζει σα πυραμίδα, εκεινο εκει δεξιά ; ήρώτησεν αίφνης ή κόμησσα Μωριέννη.

— Είνε ή κορυφή του βουνού, απήντησεν ή βαρόννη, ό μέγας βράχος, που οί χωρικοί τόν λένε στακτόλοφο. Είνε τό δικό μας Λευκό "Όρος.

— Εκεί, φαίνεται, μέσα σε μιά τρύπα, κατοικεί ό Λυ- κογιάννης ό άγριάνθρωπος.

— "Αγριάνθρωπος ! επεφώνησεν ή κόμησσα. — Μάλιστα, κυρία μου, άγριάνθρωπος.

— "Α, ένας πτωχός τρελλός ;

"Ενας περίφημος ζωγράφος κάθε φορά που έπιανε ε' τό χέρι του τραπεζογραμμάτιο, ήσθάνετο τήν ανάγκην νά τό βίξθ ε' τήν φωτιά.

"Ο ίδιος ζωγράφος παρουσιάσθη μίαν φοράν εις τόν ίατρον του και του παρεπονείτο διά τάς άλλόκοτους ιδέας αί όποιαι τόν βασανίζουσαν.

— Νά, γιατρέ, του λέγει, αυτήν τήν στιγμήν που με βλέ- πεις, μούρχεται μεγάλη όρεξις νά σε πνίξω, αλλά . . . βα- στιέμαι.

"Ολα αυτά τά ανέκδοτα άφορῶσαν ανθρώπους οτινες διό- λου δέν ειναί τρελλοί, άλλ' έχει ό καθένας του από ένα χροθ. "Η έπιστήμη τούς παραδέχεται Κατοίκους τών Συνόρων τής Παραφροσύνης. Κατά τά άλλα είναι φρονιμώτατοι, όπως ό Συμβολαιογράφος περι ού ό λόγος.

"Ο συμβολαιογράφος αυτός έλευκάνθη τάς τρίχας εις τό έπάγγελμά του, απήλασε τής ύπολήψεως όλων τών συμπο- λιτών του διά τήν μεγάλην τος τιμιότητα και εύθυκρίσιαν και όμωσ όταν άπέθανε, τί διαθήκην άφησε, νομίζετε ; *Συμβόλαιον έταιρικήν μετ' α του «Παντοδυνάμου Θεού άφ' ενός» και του άποφαινομένου 'Ισαάκ Βαγιγνέ, συμβολαιογρά- φου, του ταπεινού και θερμού Αυτού λάτρευτος, άφ' έτέρου».*

«"Αρθρον πρώτον. "Η έταιρία άντικείμενον έχει τό εμπό- ριον τών οίνοπνευμάτων».

Τά άλλα άρθρα έπραγματεύοντο περι τών εξόδων τών έ- νοικίων, τών ύπογειών, περι άγοράς, πωλήσεως, κρατήσεως βιβλίων κτλ. κτλ. "Εμοιράζοντο δε τά κέρδη μεταξύ «του "Υψίστου και Παντοδυνάμου συνεταίρου μου», και τών πτω- χών του Νεφσατέλ, εις ούς εκληροδότηι τήν μεγάλην έπιχεί- ρησιν.

— Διάλου. "Εξ όσων έχω άκούσει, ό δυστυχής όχι μό- νον δέν τ' άχει χαμένα, άλλ' εινε και πολύ έξυπνος.

— "Αλήθεια ; "Αλλά πόθεν προέρχεται ;

— Αυτό κανείς δέν τό ξεύρει.

— "Α !

— Αυτός μόνος 'μπορούσε νά τό 'πθ. Δυστυχώς, δέν ό- μιλεί.

— Είνε βωβός ;

— "Όχι. "Αλλ' επειδή ποτε δέν έζησε μαζί μ' άσθρώ- πους δέν έμαθε νά έμιλή.

— "Α ! Αυτό εινε παράξενο.

— Παράξενον, τρώντι, κυρία κόμησσα. Βεβαίως κανέν μυστήριον θα τρέχθ έδω.

— Και ίσως καμιά ήμέρα ανακαλυφθώ τό μυστήριον, ειπεν ή κυρία Δεσιμαίτζ.

— Και γιατί τόν άφίνουσαν νά ζή μέσ' τά δάση ; υπέλα- βεν ή κόμησσα.

— Τόν ειχαν συλλάθει μιά φορά κι' εζήτησαν νά τόν εξημερώσουσαν, αλλά κατώρθωσε κι' έφυγε και έπέστρεψεν εις τό δάσος, και τώρα εινε ένας χρόνος που κρύβεται, διότι φοβάται νά μὴν τόν συλλάθουσαν και πάλιν. Δέν εζήτησαν εκτοτε πλέον νά τόν άνησυχήσουσαν' άγαπά τά δάση, τήν έλευθερίαν του και τόν άφησαν νά ζή όπως έννοεί.

— Και τί ηλικίαν έχει ; ήρώτησεν ή κόμησσα.

— Θα ειναί τώρα είκοσι δύο έως είκοσι τεσσαράρον έτών.

"Ερχεται κατόπιν τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν μυστικῶν τρελλῶν, τῶν ἐχόντων παρακρούσεις, τῶν εὐερεθίστων, τῶν μυστικιστῶν, τῶν ζαλιζομένων, τῶν θηλυμανῶν. Τοιοῦτους δύνασαι νὰ συναντήσης ὅσους θέλεις, εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τοὺς δρόμους, τὰ θέατρα, τὰ συλλαλητήρια. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν μποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ δρόμον ἢ πλατεῖαν κενήν. Ἄλλοι οἵτινες πούθενά δὲν δύνανται νὰ ἀπομονωθοῦν, χωρὶς νὰ πιστεύσουν ὅτι εἶνε φυλακισμένοι. Ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἐνεκα παθολογικῆς συμφορῆσεως εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ μιλᾶν πολλά, καὶ χωρὶς νὰ θέλουν, καὶ πολλάκις νὰ ὑβρίζουν τὰ καὶ δι' αὐτοὺς τιμιώτερα καὶ σοβαρώτερα.

Μία Κυρία ἀφηγεῖται ὁ Ἰτάρ ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς Ἰταλικῆς, δεχομένη τοὺς φίλους τῆς, πάντοτε τοὺς ἐβλεπεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀσκαρδαμικτὴ καὶ τοὺς προσεφώνει :
— Βλάκα ! ζῶν ! γαῖδοῦρι !
"Ο δὲ γαμβρός τῆς ἠναγκάζετο νὰ τοὺς λέγη :
— Ἡ Κυρί σὰς προσκλεῖ νὰ καθήσετε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μανιῶν εἶναι καὶ ἡ τῆς ἀφοσίωσος. Εἷς τοιοῦτος μονομανῆς πλούσιος ἐσύναζεν εἰς τὸ σπῆτί του ὅλα τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου, ὅλους τοὺς ζητιάνους, ὅλας τῆς ψωρογάτας. Τοὺς ἐφιλοξένει, τοὺς ἐπεριποιεῖτο, τοὺς ἐσυμποσάζεν.

"Αν εἴη εἰς τοὺς πρώτους καιροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ τρελλὸς αὐτὸς θὰ ἐκανονίζετο ἅγιος.

"Η τρέλλα λοιπὸν δὲν εἶναι μονοπώλιον τῶν τρελλῶν εἶναι πολλάκις κτῆμα τῶν σοφωτέρων.

"Ο διάσημος φρενολόγος Ball φρονεῖ ὅτι « ὁ πολιτισμὸς θὰ ἔμεινε στάσιμος, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τρελλοὶ νὰ τὸν ὠθήσουν

— Ἡ ἡλικία τὸν κάμνει συμπαθητικώτερον καὶ ὠραῖον πολὺ, διατὶ ἡ προσφιλῆς μου Κλεμεντίνη, ἥτις εἶνε πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς διὰ τὴν τύχην τοῦ δυστυχχοῦ αὐτοῦ νέου.

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία κόμισσα, ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἔχει πολλοὺς φίλους· ἐὰν ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ εὕρῃ παντοῦ φιλοξενίαν· εἰς Μαρτίλ, εἰς τὸ Βωκοῦρ, εἰς τὸ Βλυγνικοῦρ, ὅλα τὰ σπῆτια τοῦ εἶναι ἀνοικτά. Ἄλλ' ὅ,τι εὐχεται ἡ κυρία βαρόνη, αὐτὸ ἀργὰ ἢ γλήγορα θέλει γίνῃ, διατὶ δὲν εἶναι τώρα τόσον ἄγριος ὅσω πρῶτα· ἤρχισε νὰ μερώνῃ τὸν ἐξεμέρωσαν οἱ ἀνθρακεῖς τοῦ δάσου, μετ' αὐτοὺς μαζὺ δουλεύει, τρώγει, κοιμᾶται.

— Τὸν εἶδα κ' ἐγὼ μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρακεῖς, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητῆς, καὶ εὐχαριστήθη ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶδα καὶ εἰργάζετο μὲ τόσην ζέσιν καὶ θάρρος. Πολὺ ἐπιτήδειος, ἰσχυρὸς ὡς Ἡρακλῆς, γερός σὰ βράχος, μόνος του ἐδούλευε σὰ δῦο.

— Τί μορφήν ἔχει ; ἠρώτησε περιέργως ἡ κόμισσα.

— Ἐξ ὅσων ἠδυνήθηεν νὰ κρίνω, κυρία, εὗρον ὅτι εἶναι ὠραῖος νεανίας.

— Ἀλήθεια ;

— Εἶναι ὑψηλὸς καὶ δὲν στερεῖται κομψότητος τὸ ἀνάστημά του. Ἡ μορφή του εἶναι ὀλίγον ἄγρια, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του ὠραῖα καὶ ἡ ἐκφρασις συμπαθητικῆ· ἐν γένει ἔχει μίαν εὐγένειαν ἐπάνω του, μίαν ὑπερηφάνειαν. Τὸ βλέμμα του εἶναι μᾶλλον δειλὸν παρὰ ἄγριον· τὰ με-

πρὸς τὰ ἐμπρός ». Καὶ ἀποδίδων τὰ τῆς τρέλλας τῇ τρέλλᾳ, ἀναγνωρίζει ἐν αὐτῇ ὁ συγγραφεὺς οὗτος « ἓνα τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς προόδου ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις κοινωνίαις καὶ μίαν τῶν μεγαλειτέρων δυνάμεων αἰτίνες κυβερνώσι τὴν ἀνθρωπότητα ! »

Αἱ σκέψεις αὗται εἶναι ἀναγκαιόταται διὰ τὸ Ῥωμαῖκο εἰς ὃ καὶ ἂν γεννηθῇ μεταξὺ τῶν πεσοδρομίων τοῦ πνεύματος καμμία ὑπεροχὴ, καμμία ἐξοχότης, στιγματίζεται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐσμοῦ τῶν μετριότητων ὡς τρελλός.

Διάδοχος τοῦ Γαμβέττα ἐν τῷ Τμήματι τῆς Βελλεβίλλης ἐξελέγη ὁ πολιτὴς Σιγισμάνδος Λακροᾶ, πολωνικῆς καταγωγῆς. Εἶναι μόλις τεσσαρακονταετής, τὸ ἐξωτερικόν του παρουσιάζει τύπον Πολωνοῦ, αἰ δὲ διόπτραι του, καὶ ἡ ξανθὴ του γενειὰς τὸν παριστάνουν ὡς φοιτητὴν Γερμανόν.

"Ο Λακροᾶ ὑπῆρξε δημοσιογράφος ἐκ τῶν μᾶλλον ἀδιαλλάκτων καὶ δημοτικῶς σύμβουλος ἐκ τῶν ριζοσπαστικωτέρων· σχεδὸν κοινοκτῆμων. Φιλόδοξος, ἀλλὰ ψυχρὸς, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ συνταράσῃ τὰ πλήθη, χωρὶς αὐτὸς νὰ φαίνεται. Δεν θὰ διαπρέψῃ ὡς ῥήτωρ, ἀλλὰ τάχιστα θὰ συμπήξῃ περὶ ἑαυτὸν κόμμα, καὶ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Γαμβέττα, ὁ Λομβάρδος τῆς Γαλλίας Κλεμανσῶ, θὰ τὰ χρειασθῇ.

Ρακοσυλλέκτης.

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΑΙ

Εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Λονδίνου ἐπεστᾶλη ἐκ Παρισίων ἐπιστολὴ ἀναγράφουσα τὴν σύστασιν, τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς

γάλα μαῦρα μάτια του, καὶ τὸ εὐρὸ μέτωπόν του δεικνύουν πολλὴν νοημοσύνην. Παρετήρησα ὅτι ἔχει καὶ ὠραιότατους ὀδόντας.

— "Όλα αὐτὰ κύριε, αὐξάνουν τὴν συμπάθειάν μου.

— "Ο κ. Μονζινὸ δὲν εἶπε καμμίαν ὑπερβολὴν, εἶπεν ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Βιολαῖν, ὁ ἄγριος εἶναι πράγματι ὠραῖος νέος.

— Τὸν ἔχετε ἰδεῖ καὶ σεῖς, δεσποινίς Σουσάνα ; ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα Μωριέννη.

— "Όπως σὰς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ πήγαινα ἵππασία, βρέθηκα ἐξαφνα ἀπέναντί του εἰς τὴν ὀδὸν τοῦ δάσου.

— Θὰ φοβήθητε ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ φρίττουσα.

— Νὰ φοβηθῶ ! ἐγὼ ; Ἐμένα τίποτε δὲν μὲ φοβίζει, ἀπάντησε θρασεῶς ἡ Σουσάνα. Ἐξεναντίας ἡ Λυκογιάννης φοβήθηκε ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλογο, γιατί ἐστάθηκε μιά στιγμήν νὰ μὲ παρατηρήσῃ, ὁ τότε μπόρεσα κ' ἐγὼ καὶ τὸν εἶδα πολὺ καλά, καὶ ἐπειτα τῶβαλε στά πόδια, σὰν νὰ τὸν ἐκυνηγοῦσαν δώδεκα λυσσάρικα σκυλιὰ.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας, δεσποινίς Σουσάνα, θὰ ἐφοβούμην τρομερά.

(Ἀκολουθεῖ)

ἀρχὰς τῶν Κοινωνιστῶν ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ τῇ βῆσει θετικῶν πληροφοριῶν ἄς ἐλαθεν ὁ ἐπιστέλλων παρὰ πρόην μέλους τῆς Κοινότητος, δυνάμει τῆς ἀμνηστίας ἐπανακάμψαντος εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ Νέας Καληδονίας. Τῶν πληροφοριῶν τούτων τινὰς ἀναγράφωμεν ἐνταῦθα ὡς λίαν περιέργους καὶ χρήσιμους εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινωνισμοῦ.

« Ὁ κοινωνισμὸς ὄλονεν προσλαμβάνει μεγάλας διαστάσεις. Ἐδημιούργησε τὴν ἐργατικὴν τάξιν, ἥτις εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1881 ἐχορήγησε 60,000 ψήφους. Ἐχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τοὺς ἀναρχιστάς, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καταδικασθέντας ἐν Λυών. Συμπεριλαμβάνει τοὺς Βλανκιστάς ἐπιζήσαντος τοῦ ἀρχηγοῦ των Βλανκῆ. Ἐσχάτως οἱ ριζοσπάσται τῆς Βουλῆς ἠναγκάσθησαν νὰ εὐρύνωσι τὸ πρόγραμμά των, ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τοὺς πόθους τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ νὰ δεχθῶσιν ὅρους καθαρῶς κοινωνιστικούς, ὡς τὴν ἀναθεώρησιν τῶν συμβολαίων, δι' ὧν ἐξεχωρήθησαν τὰ δημόσια, μετάλλεια, σιδηροδρόμοι, διώρυγες, κλπ. τὸν προοδευτικὸν ὄρον κλπ.

Αἱ κυριώτεραι Κοινωνιστικαὶ Σχολαὶ δὲν ζητοῦσι μόνον βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἀλλὰ μεταμόρφωσιν αὐτῆς. Διαφέρουσι μὲν κατὰ τὰς μεθόδους, ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτὸν ἀποβλέπουσι σκοπὸν, ἥτοι τὴν ἀνοδὸν τῶν ἀκτημόνων εἰς τὴν τάξιν τῶν κτηματιῶν. Διαιροῦνται δὲ εἰς τρεῖς τάξεις : Βλανκιστάς, Κοινοκτῆμονας καὶ Ἀναρχιστάς.

Τὶ ζητοῦν οἱ πρῶτοι ἀκριβῶς, οὐδεὶς γνωρίζει· διότι οὔτε ὁ Βλανκῆ, ὅτε ἔζη, οὔτε τις τῶν μαθητῶν του, διετύπωσέ ποτε πρόγραμμα. Εἶνε λοιπὸν καθαροὶ ἐπαναστάται, ὡς οἱ Ἰακωβίνοι τοῦ 1793. Θέλουσιν ἁπλῶς νὰ καταλάβωσι τὴν ἐξουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἐνασχῶσιν ἐνεργητικῶς ὑπὲρ τῶν ὀμᾶδων. Τὸ ἔργον των μόνον δι' αὐστηρᾶς πολιτικῆς συγκεντρώσεως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, ὑποβαλλομένων τῶν ἐναντίων ὑπὸ σιδηροῦν ζυγόν, ἕως ὅτου τοῦλάχιστον ἐξασφαλισθῇ ἡ νέα τάξις πραγμάτων.

"Η ἔλλειψις αὐτῆ προγράμματος ἀπομακρύνει πολλοὺς ἀπὸ τοῦ κόμματος· ἀλλ' οἱ ὀλίγοι εἶνε συμπαγεῖς καὶ ὅλοι ἄνθρωποι ἐνεργεῖας. "Ο νῦν ἀρχηγὸς εἶνε στρατηγός "Εδ, μέλος τῆς Κοινότητος.

Οἱ Κοινοκτῆμονες ἀπ' ἐναντίας ἔχουσιν ὠρισμένον πρόγραμμα, οὐχὶ μὲν πλήρες ἀλλ' ἐπὶ ῥητῶν βάσεων. Ἡ ὀφειτῆρία τοῦ προγράμματος εἶνε ἡ ἀντίθεσις τῶν κεφαλαιούχων καὶ τῶν ἐργατῶν. Οἱ εἰσοδηματῖαι, ἐκεῖνοι δηλ. οἵτινες ζῶσιν ἐκ τοῦ τόκου τῶν κεφαλαίων των, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ὡς ῥγοστασιάρχοι ἢ κερδοσκοποὶ, κερδίζουσιν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, ἀποτελοῦσι τὴν προνομιοῦχον ἢ μέσην τάξιν. Πᾶς δὲ ἐργάτης, ἔχων ὡς μόνον κεφάλαιον τὸν βραχίονα ἢ τὸν ἐγκέφαλον, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀποκλήρων, εἰς τοὺς ἀκτῆμοτας. Οἱ καταχραστῆται τῶν μέσων τῆς ὑπάρξεως εἶναι ἢ πράγματι προνομιοῦχος τάξις : Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν, αὐτοὶ ἐπιλοῦσιν ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν παραγωγῶν. Μισθοὶ πληρωνόμενοι εἰς χειρῶνακτας, καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτ' ἐπισωρευόνται ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν, ἥτοι τὴν περίοδον τῆς ἐνεργείας παντὸς ἀνθρώπου, πάλιν δὲν δύνανται νὰ μεταμορφώσουν αὐτοὺς εἰς κεφαλαιούχους. Μόλις ἐξασφαλίζουσιν κάτι τι διὰ γηρατεῖα. Μόνον οἱ ἐμπορευόμενοι τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων δύνανται νὰ πλουτίσουν. Ὑπάρχουν βεβαίως ἀπλοὶ ἐργάται, οἵτινες μόνον διὰ τοῦ κεφαλαίου τοῦ ἐγκεφάλου των ἐσχημάτισαν περιουσίαν, ὡς ἱατροὶ, δικηγόροι, ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν περιουσίαν των ὀφείλουσιν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ αὐτὴν πάλιν εἰς τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον ἠμπόρεσαν νὰ διαθέσουν, τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ αὐτὸ προνόμιον. Ὁ μέσος ὄρος τῆς φορολογίας ἦν τὸ κεφάλαιον ἐπιβάλλει ἐπὶ τῆς ἐργασίας εἰ-

να 50 τοῖς ἑκατόν ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ τεχνίτης μισθοῦμενος θεωρεῖται τὸ ἡμισυ προῖόν τῆς ἐργασίας του εἰς τὸν κύριον διὰ τίποτε. Ἴνα μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐκφρασὴν τοῦ Καρόλου Μάρξ, τὸ κεφάλαιον εἶναι ἐργασία τὴν ὅποιαν δὲν ἐπλήρωσαν. Ἄλλ' οἱ μισθοὶ, ἐνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ, τείνουσιν ἀναποφεύκτως εἰς ζεπεσμόν μέχρι ἢ καὶ ὑπὸ τὸ αὐστηρῶς ἀναγκαιοῦν πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐργάτου. Αὐτὸν τὸν μισθολογικὸν νόμον ὠνόμασεν ὁ μέγας κοινωνιστῆς τῆς Γερμανίας νόμον τῆς ἀναιδεΐας. Ὁ ἀκτῆμων εἶναι ὁ νεώτερος δούλος.

Εἶναι ἠναγκασμένος νὰ υποβάλληται ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν μεταλλείων, τῶν ὑφαντηρίων, τῶν χυτηρίων καὶ ἄλλων ἐργοστασίων, τὰ ὅποια εἶναι ἐστιγματισμένα ὡς τὰ βιομηχανικὰ κότεργα. Ὁ οἰκογενειακὸς βίος ἀποβαίνει ὀσημέραι δι' αὐτὸν σπανιώτερος, διότι ἡ ἀκρίβεια τῶν ζωοτροφῶν καταδικάζει καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του νὰ ἐργάζωνται. Δὲν εἶναι ὡς ὁ τεχνίτης τῶν παλαιῶν χρόνων, ὅστις ἐργάζετο κατ' οἶκον καὶ δὲν ἠθάνατο διηλεκτῶς δεσμευμένην τὴν ἐλευθερίαν του. Εἶναι ὁ μισθοφόρος ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ πτωχῆς εἰς τὴν φυλακὴν του, καὶ ἀφίγων αὐτὴν τὸ ἐσπέρας ἅμα κτυπήσῃ ὁ κῶδων. Οὐαί ! εἰς αὐτὸν, ἐὰν δικαίως ἢ ἀδικῶς δυσαρσστηθῶσι μαζὺ του ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξαρτᾶται τὸ ψωμὶ του. Θὰ ἐξωσθῇ ἀμέσως καὶ θὰ δυσκολευθῇ ἢ θ' ἀδυνατήσῃ νὰ εὕρῃ ἄλλου ἐνασχόλησιν· θὰ καταδικασθῇ τότε εἰς τὸν διὰ λιμοῦ θάνατον. Οὐαί ! εἰς τὸν ἐργάτην ὅστις εἶναι ὑπὸ τὸ ἔλεος ἀσυνηδέητου ἐπιστάτου ἢ κυρίου ! Ἐν γένει, τὸ συμφέρον τοῦ κεφαλαιούχου εἶναι ν' ἀποσπάσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἐργασίαν διὰ τοῦ μικροτέρου μισθοῦ, ἐνῶ τὸ συμφέρον τοῦ ἐργάτου εἶναι νὰ δώσῃ ὀλιγωτέραν ἐργασίαν ἀντὶ μεγαλειτέρου μισθοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ κοινωνικὴ ἀντίθεσις ἡ γεννώσα τὸν πόλεμον τῶν διαφόρων τάξεων καὶ ἐκρηγνυμένη εἰς ἀπεργίας καὶ στάσεις τῶν ἀκτημόνων. Νέα τις διοργανώσις τῆς ἰδιοκτησίας ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ νέα μέσα τῆς βιομηχανίας ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ ἐν τέλος εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ἀντικαθιστώσα τὸν ἀνταγωνισμόν διὰ τῆς ἀλληλοβοηθείας.

Ἐὰν δὲ ὁ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἀνταγωνισμὸς ζεπέρτη τοὺς μισθοὺς, ὁ μεταξὺ τῶν μικρῶν κεφαλαιούχων ἀνταγωνισμὸς εἶνε ὀλέθριος διὰ τὴν κατωτέραν μέσην τάξιν. Καὶ ἐδῶ, ὡς πανταχοῦ, τὸ μεγάλο ψάρι τρώγει τὸ μικρὸ. Τὰ μεγάλα ἐργοστάσια, τὰ μεγάλα ἐμπορικά, μποροῦν καὶ νὰ παράγουν καὶ νὰ πωλοῦν φθηνά. Τὰ μικρὰ ἐμπορικά ὄλονεν ἐκλείπουν, καὶ ἡ μέση τάξις καταπίπτει βαθυμῶν εἰς τὰ στρώματα τῆς πτωχολογίας. Ἡ γινομένη αὐξήσις τῶν μισθῶν διόλου δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐκ παραλλήλου βαίνουσαν κῦρην τῶν ζωοτροφῶν. Τὴν κατάστασιν ταύτην τῶν πραγμάτων ἐμαρτύρησαν οἰκονομολόγοι μὴ κοινωνισταί. ὡς ὁ Ἀδόλφος Βλανκῆ, ἀδελφὸς τοῦ ἐπαναστάτου ὅστις ἐγράψε ταῦτα : « Ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει νὰ ἐξηγήσῃ τὰς ἀληθεῖς αἰτίαις τοῦ παραλλήλου τούτου, ἥτοι τὴν ἀπαίσιαν συνοδείαν πλούτου καὶ φτώχειας ἐν χώραις μεγάλης βιομηχανίας καὶ μεγάλης καλλιέργειας. Ὁ δὲ μέγας Σαίης ἐξήνεγκε τὸν περίφημον ἐκεῖνον λόγον ὅτι «αἱ οἰκονομίαι τῶν πλουσιῶν γίνονται μὲ ἐξοδα τῶν πτωχῶν.»

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα ἐπιχειρήματα τῶν κοινοκτῆμων. Καὶ τὰ συμπεράσματά των εἶνε τὰ ἑξῆς : Τὰ ἀκατέργαστα ὀλικὰ καὶ τὰ ἐργαλεῖα πρέπει νὰ γίνουσι κοινὴ ἰδιοκτησία. Τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς, εἶνε ἀπαράγραπτον, καὶ εἶνε ἀνώτερον τῶν κερτιμένων δικαιωμάτων, τῶν ὁποίων ἡ νομιμότης καθιερώθη μόνον ὑπὸ τῶν κεφαλαιούχων. Ὅταν ἡ ἰδιοκτησία δὲν θὰ ἦνε πλέον τὸ μονοπώλιον μιᾶς καὶ μόνης τάξεως, ἡ κοινωνία θ' ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ν' αὐξήσῃ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διά Καλαμάκιον και εκ Νέας Κορίνθου δι' Ίτέαν, Γαλαξειδιον, Αίγιον, Ναύπακτον και Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διά Λαύριον, Άλιθέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Άταλάντην, (Αϊδηψόν κατά τὸ θέρος), Στυλίδα, Ώρειούς Μιζέλην, Άλμυρόν και Βῶλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διά Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ίον, Άμοργον και Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1)2 π. μ. Δι' Αίγιαν, Πόρον, Ύδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Άστρος και Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διά Σύρον, Ύστέρνια Τήνου, Κόρθιον και πόλιν Άνδρου, και κατά δεκατετραήμερον διά Γαύριον Άνδρου, Κάρυστον, Κύμην και Σύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διά Καλαμάκιον και εκ Νέας Κορίνθου, εν μὲν ατμόπλοιον κατ' εὐθείαν διά Πάτρας, Κέρκυραν και Βρεντήσιον, ἕτερον δὲ δι' Ίτέαν, Γαλαξειδιον, Βιτρινίτσαν, Αίγιαν, Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλήνην, Ζάκυνθον, Κατάκωλον και λοιπά μέρη τῆς καθόδου τῆς γραμμῆς Πελοποννήσου.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διά Χαλκίδα, Βῶλον, Σκιάθον και Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π. μ. Διά Ύδραν, Σπέτσας και Ναύπλιον.

» **7 μ. μ.** Διά Σύρον, Σέριφον, Σίφνον και Μῆλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διά Καλαμάκιον και εκ Νέας Κορίνθου κατ' εὐθείαν διά Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παζούς και Κέρκυραν' εκ Πατρῶν δὲ ἕτερον ατμόπλοιον τὴν πρωίαν ἐκάστου Σαββάτου διά Μεσολόγγιον, Άστακόν, Μύτικα, Ζαβέρδα, Άλέξανδρον, Ύάκην, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον και Καραβασαράν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Αίγιαν, Πόρον, Ύδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Διμένι, Καλάμας και λοιπά μέρη τῆς ἀνάθου τῆς γραμμῆς Πελοποννήσου.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7)2 π. μ. Διά Κέαν, Κύθον, Σύρον, Τήνον Μύκονον και Κρήτην.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΟΛΙΑΣ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὄραν 7 π. μ. Διά Καλαμάκιον και εκ Κορίνθου κατ' εὐθείαν δι, Αίγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλήνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον και Πειραιά.

Δευτέρα » 7 π. μ. Δι' Αίγιαν, Πόρον, Ύδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Άστρος, και Ναύπλιον.

Τρίτη » 6 μ. μ. Διά Λαύριον, Άλιθέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Άταλάντην, Στυλίδα, Ώρειούς, Άλμυρόν και Βῶλον.

Τετάρτη » 7 π. μ. Δι' Αίγιαν, Πόρον, Ύδραν, Σπέτσας, Χέλιον και Ναύπλιον.

Παρασκευή » 7 π. μ. Δι' Αίγιαν, Πόρον, Ύδραν, Σπέτσας, Γύθειον, Καλάμας, Νησίον, Πύλον, Μάραθον, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλήνην, Πάτρας, Αίγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον και Πειραιά.

Παρασκευή » 6 μ. μ. Διά Λαύριον, Άλιθέριον, Χαλκίδα, Στυλίδα και Βῶλον.

Σάββατον » 7 π. μ. Δι' Αίγιαν, Πόρον, Ύδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Μῆλους.

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Όδός Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύττακ.)

Ἐπὶ τῆς οἰοῦ Ἑρμοῦ, ἀνεκρὸ τοῦ βεβλιω-
πολέτου Βεληπεργ

ὁ πρῶν ὑπαλλήλος τοῦ ἐμπορικῆ Κοινῶν κίριος

Μ. ΠΛΗΤΑΣ

ἦνοιξε κατάστημα ἐμπορικόν, τὸ ὅποιον ἔχει ἀπὸ ὄλας, μὲ
ἕνα γούσι.ο μοναδικόν, και μὲ κάποι τιμὰς εὐγενεστάτας και
λεπτὰς.

Κυρίως ψιλιά, φοκόλα, φανέλες ἀγγλικαῖς λεπτὰς, ὀμ-
πρέλας, εἶδη πολυτελεῖας, ἀρώματα, χύλια ἄλλα πράγ-
ματα, και **ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΥΡΡΙΝ**

ΧΑΡΤΟΝΩΔΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς οἰοῦ Ἑρμοῦ, μεταξὺ
τῶν ἐμπορικῶν Γαβαλά και Κοκορο-
πούλου.

Όλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης. — **Ε-
πισκεπτήρια** χαλκογραφημένα και
ἄλλα τῆς στιγμῆς. — **Σφραγίδες** και
ἐπικεφαλίδες, χρωμαλιθογραφημένας καν
μή. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶ-
Καταστήχων τοῦ Διεθνούς φήμης και
ταστήματος τοῦ EDLER και CRISHE τοῦ
Άνωβέρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ πε-
ριφήμου **σιγαροχάρτου ZOB.**
Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΩΝ.